

MOJE OČI Moje oči ne znajo nič več drugega,
 NE ZNAJO VEČ... kot gledati dneve,
 izgubljena sonca. Kako slišim
 drdrati stare kmečke vozove
 po Sinerskih sprehajališčih!
 V spomin se mi vračajo
 vonjave po zastrtem morju
 v jasnih poletjih. Med prsti
 mi ne ovne vrtnica,
 ki sem jo utrgal. In na ustnicah
 vihar, ogenj, besede,
 vse spremenjeno v pepel.

Maria Manent

SENCA Dehteča otožnost, o slavec noči,
 iz vzdihov mi spletaš venec za spanec.
 Kot cvetoča oranža blazina dehti,
 o, z vojni, z zvezdami ovenčani slavec!

A če se zbudim, vidim: v vrtu je sneg,
 je Senca, ki nadme vse bližje blodi:
 na ustnicah ji ledení bled nasmeh
 kot jutranja rosa na trpki roži.

SREDI SEPTEMBRA Kot hribi raztegnjena bela meglà
 vsa jutra nad reko se vije.
 Le kje so lokvánji? Sonce z neba
 vse manjkraj sije.

A v zraku veselo škrjanci pojó
 in trave duhté kot mamila.
 Srobot ni več bélo vezéno blago,
 je le obledela svila.

Iz kutine zre nas sto žoltih oči,
 ko mórja lesket v mrak zamira.
 Med srebrom topola, ki v vetru drhti,
 se prvo zlato nabira.

Pod večer nič več se ne bliska delfin
kot v juliju. Vse je sívo.
Lisica loví vzdolž morskih pečín
in laja pretresljivo.

Zrel želod iz kopic se ruži na pot
in lešniki v vrečkah rožljajo
in jabolka šojo na sončen plot
privabiti znajo.

Če leske v zelenih uhanih ženó
nov sad, pa iglice smreki
že rdijo; in rože si na uho
šepečejo na poseki.

Pesmi Salvadora Espriua in zadnji dve pesmi J. V. Foixa
prevedel Niko Košir, vse druge Janez Menart